Sınıfa karşı sınıf!

Bursa İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı 617 - Ekim 2010

Taleplerimize sahip çıkalım, TİS masasını sokakta kuralım!

Metal işkolunda örgütlü olan işçi sendikaları ile metal patronlarının sendikası MESS arasındaki toplu sözleşme görüşmeleri Eylül ayında başladı. Hazırladıkları taslakları MESS'e ileten işçi sendikaları Ekim ayı başından itibaren de taslaklarla ilgili resmi görüşmelere başladılar. Türk Metal 1 Ekim, Birleşik Metal ise 5 Ekim tarihinde taslaklarla ilgili ilk görüşmelerini gerçekleştirdiler.

Bu görüşmeler sonuçlandığında Renault, Tofaş, Bosch, Çimtaş, SCM gibi onlarca fabrikada çalışan metal işçilerinin önümüzdeki iki yıl için çalışma ve yaşam koşulları belirlenmiş olacak. Saydığımız fabrikaların Bursa'da ve ülkedeki konumu düşünüldüğünde buralarda imzalanan toplu sözleşmeler tüm işçi sınıfı için önemli bir örnek olacak.

İşte bu nedenle metal patronları da bu toplu sözleşme dönemine örgütlü bir hazırlıkla ve yeni saldırı plânları ile birlikte giriyorlar. MESS patronları esnek çalışma uygulamalarını daha da derinleştirmek, sosyal hakları tırpanlamak ve mümkün olan en düşük ücret artışı ile toplu sözleşmeyi bitirmek derdindeler. Yani kriz bahanesi ile bizlere kabul ettirdikleri birçok uygulamayı bu toplu sözleşmelerle genel bir kural haline getirmek istiyorlar.

Metal patronları bu kadar kapsamlı bir saldırı hazırlığı içerisinde iken bizleri temsilen toplu sözleşme masasına oturan sendikacılar ise bizlerin hak ve çıkarlarını savunmaktan uzak bir tutum içerisindeler. Türk Metal yöneticileri son ana kadar bizlerden sakladıkları taslaklarında metal patronlarının saldırı hazırlığında olduğu konularda hiçbir maddeye yer

vermemişler. Ücret artışı için de birçoğumuzun bildiği gibi %5+25 kr gibi komik bir zam teklifi ile masaya oturdular.

Birleşik Metal'in hazırladığı taslakta ise en düşük saat ücretinin 4,35 TL'ye çekilmesi, bundan sonra tüm ücretlere 84 kr zam yapılması teklif edilmiş. Ayrıca Birleşik Metal toplu sözleşme taslağında haftalık çalışma süresinin 35 saate düşürülmesini istiyor. Ancak bu taslakta da metal işçilerinin meşru hak ve taleplerinin yeterince yer bulduğunu söyleyemeyiz. Metal patronları kriz döneminde bile kârlarını katlamaya devam ederken yapılması gereken mevcut koşullarda patronların neyi vermeye yanaşabileceğini hesaplamaya çalışmak değil, insanca çalışma ve yaşam koşulları için sahip olmamız gereken asgari koşulları dikkate almaktır.

Sendikacıların ise bu talepleri dikkate almaya niyeti olmadığı ortadadır. Onlar bir kez daha yüzsüzce karşımıza çıkıp çok direndiklerini, ancak ellerinden bu kadar geldiği masalını anlatmaya hazırlanıyorlar.

İşte bunun için, önümüzdeki iki yıl için çalışma ve yaşam koşullarımızın belirleneceği bu kritik süreçte masaya kendi yumruğumuzu vurmak bugün her zamankinden daha önemlidir. Dahası metal patronları yeni hak gaspı planları ile karşımıza dikilmişken TİS masası sokakta kurulmak zorundadır.

Biz TİS komitelerinde örgütlenip, mücadeleyi sokağa taşımadığımız sürece MESS saldırmaya, sendika bürokratları ise ihanet etmeye devam edecektir. Bu nedenle metal patronlarının pervasızlığına ve sendika bürokratlarının ihanetlerine karşı vakit geçirmeden örgütlülüğümüzü güçlendirmeliyiz. Fabrikalarda kurduğumuz ve kuracağımız TİS komiteleri ile MESS'in ve sendika bürokratlarının karşısına dikilmeli, taleplerimizi elde etmek için dişe diş bir mücadeleye hazırlanmalıyız.

MESS'e ve sendikal ihanete geçit vermeyeceğiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Türk Metal ihanet taslağını geri çekmelidir!

100 bini aşkın metal işçisini ilgilendiren 2010–2012 Metal Grup TİS görüşmeleri başlarken Türk Metal çetesinin ihanet girişimi ise metal işçisinin öfkesini çekiyor.

MESS'in tüm saldırı girişimlerine ancak bir uşağa yakışır tutumla onay veren Türk Metal yöneticileri 2010-2012 Grup Tis'lerinde de metal işçilerine ihanete hazırlanıyor. Kriz koşullarında metal patronlarının faturayı işçilerin sırtına yükleyerek büyümeye ve kârlarını arttırmaya devam ettiği kendi açıklamaları ile ortadayken Türk Metal yöneticileri devletin açıkladığı sahte enflasyon rakamlarının arkasına saklanarak %5+25 kr'luk bir zam teklifi ile toplu sözleşme masasına oturdular.

Aylar boyunca işçilere taslak hakkında hiçbir bilgi vermeyen Türk Metal yöneticileri ancak hazırladıkları taslağı MESS'e sunduktan sonra fabrikalara gelerek talep ettikleri ücret artışını söylediler.

Bursa'da da Bosch ve Renault gibi önemli fabrikalarda ücret artışına dair yapılan açıklamaların ardından metal işçilerinin öfkesi doruğa çıktı. Renault işçileri fabrika yemekhanesinde tabakları kırarak ve sendika temsilcisini döverek öfkelerini gösterirken Bosch işçileri ise 3 ve 4 Eylül tarihlerinde eylemler gerçekleştirdiler. Tofaş işçilerinin de bu duruma tepki göstermesinden korkan sermaye devleti ise fabrikanın önüne çevik kuvvet yığınağı yaptı.

Bosch işçileri 2 gün boyunca sokakta tepkilerini ve taleplerini dile getirdiler. "Satılık sendika istemiyoruz!" diye Bosch işçileri Renault fabrikasının kapısına giderek Renault işçilerinin de yanlarına gelmelerini beklediler. Ancak Renault işçilerinin bu eylemlere katılması patron, polis ve sendikacılar işbirliği ile engellendi.

Bosch işçilerinin iki gün boyunca gerçekleştirdikleri eylemler somut bir kazanım elde edilmeden sona erse de metal işçilerinin içinde bulunduğu ağır çalışma ve yaşam koşullarına duyduğu öfkeyi gösterdi.

Bu öfke bugün fabrikalarda her geçen gün daha da artıyor. Bugün Türk Metal üyesi metal işçileri Türk Metal yöneticilerini hazırladıkları taslağı geri çekmeye, daha insani çalışma ve yaşam koşulları için yeni bir taslak hazırlamaya çağırıyor.

Ancak görünen köy kılavuz istemiyor. Türk Metal yöneticileri bir kez daha metal işçilerine ihanet etmeye, MESS'in emirleri ile metal işçilerini köleliğe razı etmeye hazırlanıyor.

Ancak Bosch ve Ranault işçilerinin gösterdiği tepki bunun hiç de kolay olmayacağını gösteriyor. Bosch ve Renault işçilerinin patlayan öfkesi örgütlü bir kanala akıtabildiği oranda talepler elde edilene kadar kararlı bir mücadele dönemi başlayacaktır. Bosch ve Renault işçilerinin çaktığı kıvılcımı bir yangına çevirmek insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşmak isteyen metal işçilerinin bugün için en önemli görevidir.

MİB'den Bursa'da TİS paneli

Metal İşçileri Birliği'nin (MİB) 2010-2012 metal grup TİS'leri üzerine çalışmaları sürüyor. 19 Eylül'de Bursa'da bir panel gerçekleştiren **Metal İşçileri Birliği** tüm metal işçilerini MESS'in saldırı planlarına ve sendikal ihanete karşı mücadeleye çağırdı.

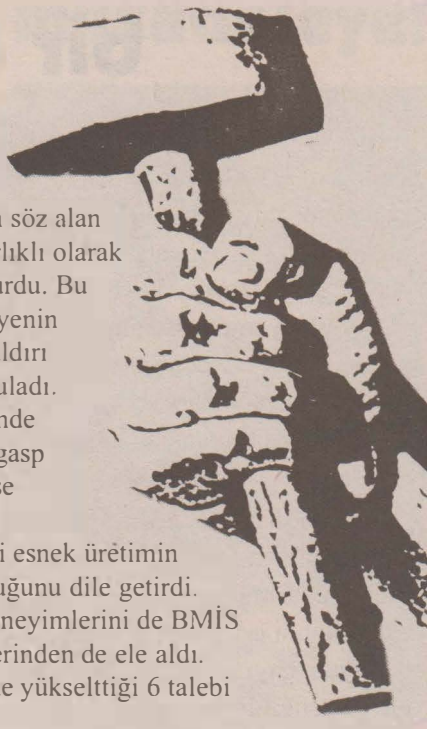
Bursa Baro Evi Toplantı Salonu`nda yapılan panelde Tezkoop-İş Sendikası Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır ve MİB temsilcisi koruşmacı olarak yer aldı.

Taban örgütlülüğünün hayati önemi

Panelde ilk konuşmayı Volkan Yaraşır yaptı. Konuşmasına, kapitalist kriz sürecinde yaşananları anlatarak başlayan Yaraşır, bu dönemde dünyanın çeşitli yerlerinde işçi sınıfının verdiği tepkilere ve gerçekleştirdiği direnişlere değindi. Bunlar içerisinde fabrika işgallerine özel olarak vurgu yaptı. ÇEL-MER işgaline kadar yapılan işgallerin, kendiliğinden ve taban inisiyatifine dayanmayan bir tepki olarak gerçekleştiğini, ÇEL-MER'in ise bunlardan farklı olduğunu, tümüyle bilinçli ve taban örgütlenmesine dayanan bir işgal eylemi olduğunu belirtti.

UPS direnişinin önemine de değinen Yaraşır, kriz karşısında büyük grevler yaşanması gerektiğini, özellikle Bursa ve Manisa'da bir kent grevinin gerçekleştirilmesinin olanaklı olduğunu söyledi.

Kapitalist sistemde sömürüyü ortadan kaldırmayan ancak onu sınırlayan ve azaltan toplu sözleşme süreçlerinin doğru müdahalelerle sınıfa kimlik ve bilinç kazandıracağını belirten Yaraşır, sınıfın elindeki tek silahın taban örgütlenmesi olduğunu ifade etti. TİS komitelerinin de bu süreçte ihtiyaç olunan taban örgütlenmesi biçimi olduğunu vurguladı.

Metal patronları saldırılarını arttırmak niyetinde

Yaraşır'ın ardından söz alan MİB temsilcisi de ağırlıklı olarak TİS süreci üzerinde durdu. Bu TİS döneminde sermayenin gündeminde iki ana saldırı başlığı olduğunu vurguladı. Birincisinin sınıfın elinde kalan sosyal hakların gasp edilmesi, ikincisinin ise üretim ve sömürünün yoğunlaştırılması, yani esnek üretimin yaygınlaştırılması olduğunu dile getirdi. Geçmiş dönem TİS deneyimlerini de BMİS ve Türk Metal cephelerinden de ele aldı. MİB'in TİS döneminde yükselttiği 6 talebi açıkladı.

MİB temsilcisinin konuşmasının ardından kısa bir ara verildi.

Ağırlıklı olarak tartışmalarla geçen ikinci bölümde, katılımcı işçilerin sınıfın yılgınlığına dair soruları karşısında Volkan Yaraşır, tarihte bireyin rolünü fabrikalardan hareketle ortaya koyarak sınıf bilincine vurgu yaptı.

Panele çeşitli metal fabrikalarından ve farklı sektörlerden 50 işçi katıldı.

BMİS'ten Bursa'da basın toplantısı

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, metal toplu iş sözleşmelerine ilişkin 24 Eylül tarihinde Bursa'da bir basın toplantısı düzenledi.

Serdaroğlu, metal patronları örgütü MESS'in sözleşme masasındaki tutumunun hükümetten aldığı siyasal destek nedeniyle sertleşeceğini kaydetti, *"Uzun yıllardır, esnek çalışma biçimlerini sözleşmeye sokmaya çalışan, sözleşmedeki hakları yasalar düzeyine indirme mücadelesi veren MESS, bu destekle daha da katı bir tutumun içine girecektir"* dedi.

"Hazırladığımız teklif, sözleşme dönemindeki olumsuzluklara karşı açılan bir mücadele bayrağıdır" diyen Serdaroğlu, tekliflerinin bin civarında kurul üyesinin katkı ve öneriyle hazırlandığını kaydetti.

"Zor bir sözleşme süreci yaşayacağız" diyen Serdaroğlu, *"Metal işçilerinin bu sözleşme döneminde tek seçeneği kalmıştır: Mücadele etmek. Hangi sendikaya üye olurlarsa olsunlar tüm metal işçilerini sizlerin aracılığıyla, kuralları belirlenmiş, güvencesi sağlanmış biçimde insanca çalışıp yaşamak ve kazanılmış haklarımızı korumak için Birleşik Metal İş sendikasının teklifi temelinde mücadele etmeye çağırıyorum"* dedi.

Haklarımızı savunmak için bir araya gelmeliyiz!

Bu ülkede sendikasız çalışmak bir dert, Türk Metal Sendikası üyesi olarak çalışmak ise ayrı bir dert. Sendikasız çalışmanın ne gibi zorlukları olduğunu az çok biliyoruz. Krizi bahane göstererek çalışanlarını iki sene-üç sene zamsız çalıştıranları, aylarca çalışanlarına maaş vermeyenleri, işçinin tazminatını bırakıp işten ayrılması için elinden geleni ardına koymayarak her türlü zulmü yapanları vb... Bütün bunlar örgütsüzlükten ileri gelen, birlik olamamanın yarattığı çok büyük sorunlardır.

Biz sendikalıyız, arkamızda Türk Metal Sendikası gibi ülkenin en büyük sendikalarından biri var. Bizim bütün haklarımızı arar ve savunur gibi görünse de sadece kendi ceplerini düşünen, pavyonlardan çıkmayan, gayrimenkul zengini (bizim emeğimizin verdiği zenginlik) insanların başında olduğunu düşündüğüm bir sendika. Zaten kendini değil de işçiyi, emekçiyi düşünen sendika olsaydı toplu iş sözleşmesinde verdiği teklif işçinin yüzünü az da olsa güldürecek bir teklif olurdu. Son altı aydaki enflasyon oranı %0,18'dir diye açıklama yapıyorlar. Yani "sizin saat ücretinize %5 + 25 kuruşluk verdiğimiz teklif çok bile" diyorlar. Neden bunu Türkiye'deki yoksulluk sınırına göre değil de son altı aylık enflasyonla kıyaslama gereği duyuyorlar anlamış değilim. Ama aklımda bir fikir var. **Acaba, Türk Metal Sendikası patron sendikası olabilir mi?** Evet, olabilir bence.

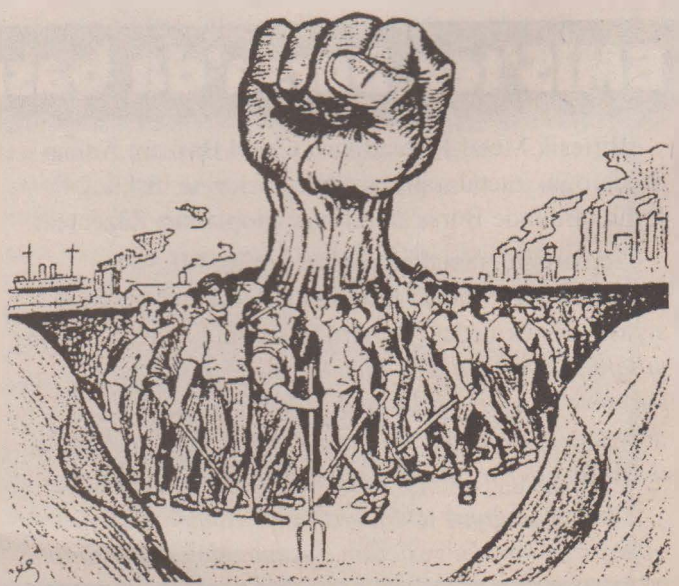
Türk Metal'in internet sayfasındaki şu cümle dikkatimi çekti: *"120 bine yakın metal işçisinin hayır duasını alarak yola çıktık."* Bir gün yolunuzun üzerinde karşınıza geçmiş işçi sınıfını görmemeniz dileğiyle, yolunuz açık olsun!

Ben de bir metal işçisiyim. TOFAŞ'ta çalışmaktayım. Ne yazık ki, çevremde çalışanların büyük bir çoğunluğunun toplu iş sözleşmesiyle alakası yok diyebilirim. Ama herkesin kendi içinde bir tepkisi var. Zaman zaman bunu dışarıya vurabiliyorlar. İsyanlarını dile getirebiliyorlar. Ancak, onlara da suç bulmuyorum. İnsanların tek derdi mesai saatini doldurup bir an önce evlerine, ailelerinin yanına gidebilmek ve en önemlisi istirahat edebilmek. İş şartları, çalışma ortamı, tempolu çalışma ve yaklaşık bir yıldır çare bulunamayan fazla mesaili çalışma insanları TİS sürecine alakasız, düşünemez, yorum yapamaz hale getirmiş durumda.

Türk Metal'in fabrika içerisindeki konumundan da biraz bahsetmek gerekiyor. Sendika bizim yol gösterenimiz, her zaman işçilerin arkasında olması gereken bir kurum. İşçilerin bütün sorunlarıyla ilgilenmesi gereken bir kurum. Ancak biz bunu nedense göremiyoruz. Çalışan arkadaşlarımız bir sorunu olduğunda sendikaya gitmeye çekiniyorlar. Çünkü sendika temsilcilerinin karşısına bir memnuniyetsizlikle çıktığımız zaman ya o konuyla ilgilenilmiyor ya da arkadaşlarımız asi ilan edilip, vardiyaları değiştiriliyor, hatta başka bölümlere gönderiliyorlar. Bu yüzden çalışma arkadaşlarım sendika temsilciliğine hangi sorundan olursa olsun gidip sorunlardan bahsedemiyor, herhangi bir konuyla alakalı akıl danışamıyor.

Durum bu iken bizim yapmamız gereken ise kendi haklarımıza kendimizin sahip çıkmasıdır. Bu patron sendikasının bizler için bir şey yapmayacağı bilerek kendi haklarımızı savunmak için bir araya gelmeliyiz.

Tofaş'tan bir işçi

Tekstil'de ihanet sözleşmesi imzalandı!...

Sendikal ihaneti aşmak için mücadeleye!

Sendikal bürokrasinin ihaneti bir alışkanlık haline getirdiği tekstil işkolunda grup toplu sözleşmeleri Eylül ayı başında imzalandı. 1 Eylül'de Teksif'in, 6 Eylül'de ise DİSK Tekstil'in imzaladığı sözleşmelerle tekstil işçileri bir kez daha kölelik koşullarına mahkum edildi.

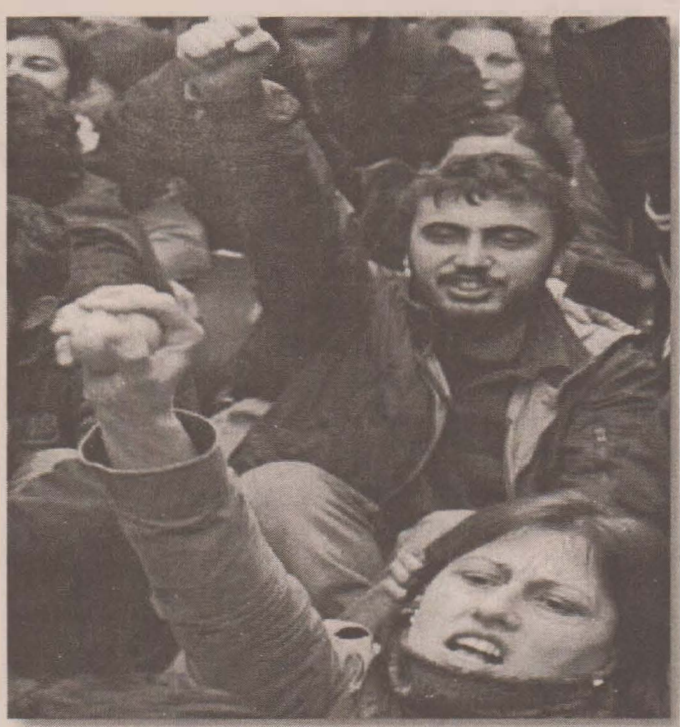
Tekstil işkolunda ihanet yıllardır bir gelenek haline gelmiş durumda. Her toplu sözleşme döneminde sendika ağaları önce grev kararları alıyor, sonrasında ise greve çıkılacağı gece son anda sözleşmeyi imzalayarak tekstil işçilerine ihanet ediyorlar. Bu ihanet tablosu tekstil işçileri örgütlü bir kuvvet olarak haklarını savunamadığı için 2010 yılında da aynen devam etti.

Tekstil işçilerine en kapsamlı saldırılardan biri 2007 yılında imzalanan toplu sözleşmelerde gerçekleşmişti. Bu sözleşmede imzalanan bir protokolle fazla mesai zammı 16 aylığına %50'ye düşürülmüştü. Ayrıca işe yeni girenler için ikramiyeler de 4'ten 2,5'e düşürülmüştü.

Geçtiğimiz ay başında imzalanan sözleşmeler ile bu tablo genel bir kural haline getirildi. Mevcut yasalarda bulunan haklardan fazlasını elde edebilmek için bir çok bedeli göze alarak sendikalı olmayı seçen tekstil işçileri artık 4857 Sayılı Kölelik Yasası'nın buyurduğu gibi %50 fazla mesai zammı ile çalışacaklar. İşin daha da vahim yanı ise 4857 Sayılı yasada bile yılda 270 saati aşan fazla mesailer yasaklanırken sendikacıların 270 saatin üzerinde uygulanan fazla mesailerde %100 zam uygulanacak olmasını bir başarı olarak sunmalarıdır.

İmzalanan sözleşmenin bir diğer ihanet belgesi ise ücret zamlarına ilişkin. Kriz koşullarında faturayı işçilerin sırtına yükleyerek karlarına kar katan tekstil patronları önümüzdeki 3 yıl boyunca birinci 6 aylarda %4, ikinci 6 aylarda ise %3 zam oranını uygulayacaklar.

Bu tablo tekstil işkolunda sendikaların içerisinde bulunduğu ihanet batağını göstermesi açısından ibret verici bir örnektir. Kriz döneminde gazetelere verdikleri ilanlarla patronlarla işçilerin çıkarının ortak olduğunu vaaz eden Rıdvan Budak gibi hainlerin ve onunla aynı konumda bulunan diğer

sendika ağalarının tekstil işçilerinin önünde nasıl bir engel haline dönüştüğünü göstermektedir.

Onlar kendi kişisel çıkarları için bizlerin sahip olduğu sendikaların tepesine çöreklenmiş birer haindir. Söyledikleri her söz, attıkları her adım ise hain kimliklerinin yeni birer göstergesidir.

Tekstil işçileri insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşabilmek için patronlara karşı olduğu kadar içimizde görünen bu hainlere karşı da mücadele etmek zorundadır.

Tekstil işçileri fabrikalarda bir araya gelerek taban örgütlülüklerini, yani komitelerini kurabildiği ve haklarına sahip çıkacağı bir mücadeleyi örgütleyebildiği koşullarda bu engellerin hepsi birer birer aşılacaktır. Ne patronların dayatmaları, ne de sendika ağalarının ihanetleri kader değildir. Tekstil işçileri taban örgütlülüklerinden yoksun oldukları için patronlar ve sendikal ihanet şebekeleri bu kadar rahat ve pervasız davranabilmektedir.

Bu koşullarda yapılması gereken tekstil işçilerinin mücadelesini fabrikalardan başlayarak yeniden örgütleyebilmektir. Bu görev öncelikle sınıf bilincine sahip öncü tekstil işçilerinin omzundadır.

Neden sendikalı olmalıyız?

Biz işçiler, gündelikçiler sınıfı, emeğinden başka satacak şeyi olmayan insanlar...

Bizler fabrikalara gireriz: sekiz saat, on saat, yeri geldiğinde on iki saat kan ter içinde hayatın çarkını döndürürüz. Peki, gün görür müyüz? Ay sonu geldiğinde, kiralar, faturalar evimize gelip çattığında o bizleri kan ter içinde bırakıp asgari ücrete mahkûm edenler gelip halimizi hatırımızı sorarlar mı? Sormazlar! Çünkü işlerine gelmez.

Bugün bizler fabrikalarda, sanayide, çalıştığımız yerlerde hayatı yaratan bizler, patronundan onun yaltakçısına kadar bilcümle kimseler tarafından hem kullanılıyoruz, hem sömürülüyoruz. Bu da yetmiyormuş gibi bir de fabrika ortasında arkadaşlarımızın, dostlarımızın arasında azar işitiyoruz. Bizler her şeyden önce insanız ve insan gibi yaşamak en temel hakkımız. Birileri bizleri hayvanlar gibi çalıştırıp, trilyonları ceplerine indirip metreslerıyle barlarda, pavyonlarda ahlaksızca yemesini çok iyi bilirken, bizler o saatte makine başında, tezgâhta servetlere servet katanlar neden sendika için mücadele etmiyoruz? Neden evladımıza daha güzel bir gelecek hazırlamak için elimizi taşın altına koymuyoruz? Neden üretimden gelen o muhteşem gücümüzün farkına varmıyoruz? Neden kula kulluk ediyoruz?

Çünkü bizleri bin türlü hileyle bölüyorlar. Patron bazı arkadaşlarımızı bizlerin arasında muhbirlik yapması için kullanıyor, kandırıyor, güler yüz gösterip sırtını sıvazlıyor. Ancak en sonunda onu da bir sümüklü mendil gibi kenara atmasını çok iyi biliyor. Onun için sınıf bilincimizin farkına varmalıyız. Çünkü patronlar kendi sınıf bilinçlerinin farkındalar. Meydanları boş buldular mı bizleri sömürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bizlerden bazı arkadaşlarımız ise sendikalı olmak için bin bir çile çekiyorlar, işten atılıyorlar, mücadele veriyorlar onurlu bir şekilde.

Bizler bunu yapmak zorundayız. Fiyatları, zamları belirleyen güçler, bizler ses çıkartmazsak, üretimden gelen o muhteşem gücümüzü kullanmazsak zamları, fiyatları istedikleri gibi belirleyebilirler, bizleri açlığın uçurumuna ittikçe iterler.

Neden mi sendikalı olmalıyız?

Çalıştığımız yerlerde insan gibi muamele görmek için,

Fabrikada patronun, burnu büyüklerin kölesi olmamak için,

Onurlu bir gelecek için,

Rahat yaşamak için,

Para babalarının bizleri sömürüp oyuncak gibi insanlığımızın üzerinde hâkim olmamaları için sendikalaşmalıyız, bilinçlenmeliyiz. Fabrikada beraber çalıştığımız arkadaşımıza sımsıkı kenetlenmeliyiz. Kenetlenmeliyiz ki bizlere her istediklerini yaptıramasınlar.

Bir büyük gerçek vardır ki dünyada, onu bilir onu söyleriz biz işçiler. Birileri birilerini diledikleri gibi en az maliyetle çalıştırırlar, yarattığı emeği gasp ederler, yazın havalandırmasız, kışın ısınmayan, buzdolabı gibi fabrikalarda... Ve zengin olurlar. Bizlerden sömürdükleri paralarla yazları en lüks yerlerde havyarlı, ıstakozlu masalar kurup felekten geceler çalarlar. Birileri, yani bizler ise; o başka birilerini zengin etmek için, kıt kanaat geçinir, ay sonu ev sahibinin yüzü görmemek için sokak değiştirir, evlatlarımızı alıp gezmeye çıkarken dahi bin bir matematik hesabı yapmak zorunda kalırız. Fabrikalarda hayvan gibi davranılır bizlere hayatı var etmemize rağmen!

İşte bu kulluk-kölelik düzenine inat, insan olduğumuz için, evlatlarımız için, geleceğimiz için sendikalaşmalı ve el ele vermeliyiz. Hayatlarımızı şiş göbeklilerin insafına bırakmamalıyız. Çünkü onlar kendi sınıflarının doğaları gereği para neredeyse oradadırlar. Bizler için ise önce insanlık gelir, gelmek zorundadır. Tüm bu sebeplerden dolayı dünya üzerinde bizim gibi tüm işçiler, bu kölelik düzenine karşı bilinçlenmeli ve sendikal mücadeleye katılmalıdır.

Bir metal işçisi

Patronların yeni saldırı hamlesi: "Ulusal İstihdam Stratejisi"

İşsizliğin yaratıcısı olan kapitalistler, onu her zaman, çalışan işçilere karşı bir tehdit unsuru olarak kullanmaktadırlar. Çalışan işçiler ne zaman çalışma koşullarından şikayet etmeye başlasalar ya da maaşlarıyla ilgili sıkıntılarını dile getirseler hep "işsizlik" sopası ile korkutulmaya çalışılmaktadır. *"Beğenmiyorsanız kapı orada! Dışarıda sizin yerinize çalışmak isteyen binlerce işçi var!"* sözleri hemen hepimize tanıdık gelecektir.

Özellikle son kriz döneminde işsizlik oranı iyice artmış,işçilere ödetilen kriz faturasının en kabarık bölümü işten çıkarma/işsizlik olmuştur. Söz konusu kriz dönemi boyunca yalnızca Bursa'da yüz binin üzerinde işçi işsizliğe mahkum edilmiştir. Aynı dönemde "işsizlik sopasını" tüm hüneriyle kullanan patronlar, bu sayede, çalışan binlerce işçinin çalışma yaşamını da cehenneme çevirmişlerdir.

Patronlar ve devlet tarafından bir türlü "çözülemeyen" (siz onu "çözülmek istenmeyen" diye okuyun) işsizlik sorunu, sosyal bir patlamaya vesile olma korkusunu da yaratmaya başlamış durumdadır. Öyle ki; sorunun "çözümü" konusunda çalışmalar hızlandırılmıştır.

Bu çalışmalardaki amaç hiç de işsizlik sorununu çözmek, istihdam olanağı yaratmak değildir elbette. Gerçek amaç, sorunun çözüldüğü yönünde izlenimler vererek bir yanılsama yaratmak ve bunun arkasına saklanarak yeni saldırıları hayata geçirebilmektir. Böylelikle işçi sınıfının elinde kalan son hak kırıntıları da gasp edilmeye çalışılmaktadır.

Tam da burada, devreye "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı verilen bir saldırı paketi sokulmaya çalışılmaktadır. Bu paket, görünürde, istihdamı arttıracak, işsizlik oranını düşürecek ve uzun vadede çözecektir. Ancak işin gerçeği hiç de öyle değil. Bu paketle birlikte part-time çalışma yaygınlaştırılacak, kıdem tazminatları düşürülerek patronların üzerindeki yük hafifletilecek, esnek çalışma koşulları daha da derinleştirilecek vb... Bu paketin hazırlanmasında sorumlu olarak rol oynayan Çalışma Bakanı Ömer Dinçer dahi bunları itiraf etmekte, *"İstihdamın arttırılması için iş gücü piyasası esnekleştirilmelidir"* demektedir. Özcesi, "Ulusal İstihdam Stratejisi" adı altında karşımıza çıkarılan paket, patronların ihtiyaçları çerçevesinde gündeme getirilen dolaysız bir saldırı paketidir.

İşsizlik ve istihdam sorunu çözülemez değildir elbette. "Az işçiyle çok iş yapabilme" yerine ilk etapta çalışma saatlerinin düşürülmesi uygulamaya geçirildiğinde işsizliğin kısa bir zamanda çözülmesi zor da değildir aslında. Ama bunun için, her şeyden önce, aşırı üretime, kâra ve emek sömürüsüne dayalı bu sistemin değiştirilmesi gerekmektedir. Bunu yapacak güç de işçi sınıfından başka hiç kimsede yoktur.

İletişim:

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel

(224) 220 84 92

iscibulteni.bursa@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 617 Fiyatı: 25 Kr * Ekim 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.. Ayten Özdoğan * EKŞEN Basım Yayım Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Sımsar Sk. 5/3 Fatih/İstanbul
Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul Tel: (212) 577 54 92